

THE WILD IRIS

At the end of my suffering
there was a door.

Hear me out: that which you call death
I remember.

Overhead, noises, branches of the pine shifting.
Then nothing. The weak sun
flickered over the dry surface.

It is terrible to survive
as consciousness
buried in the dark earth.

Then it was over: that which you fear, being
a soul and unable
to speak, ending abruptly, the stiff earth
bending a little. And what I took to be
birds darting in low shrubs.

You who do not remember
passage from the other world
I tell you I could speak again: whatever
returns from oblivion returns
to find a voice:

from the center of my life came
a great fountain, deep blue
shadows on azure seawater.

LAUKINIS VILKDALGIS

Mano kančios pabaigoje
buvo durys.

Išklausykite: tai, ką mirtimi vadinate,
atmenu.

Ir triukšmą virš galvos, ir ošiančias pušis.
O tada – tylą. Tik blausus
spindulys, mirgąs sausam paviršiuje.

Siaubinga išlikti
vien sąmone,
žemės tamsoje užkasta.

Bet ir tai baigėsi. Visa, ko taip bijote,
būti siela ir negalėti prabilti,
baigėsi staiga, kieta žemė
pasidavė. Ir tai, ką laikiau
paukščiais, nardė po krūmokšnius.

O jūs, nepamenantys
sugrįžimo iš ano pasaulio,
pažvelkit, vėl kalbu jums:
visa, kas iš užmaršties sugrįžta,
balsą sugrįžę igyja:

ir iš šerdies manos gyvasties
išsiveržia šaltinis, šešėlių mėlis tamsus
raibuoja jūros žydram vandeny.

M A T I N S

The sun shines; by the mailbox, leaves
of the divided birch tree folded, pleated like fins.
Underneath, hollow stems of the white daffodils, Ice Wings, Cantatrice; dark
leaves of the wild violet. Noah says
depressives hate the spring, imbalance
between the inner and the outer world. I make
another case—being depressed, yes, but in a sense passionately
attached to the living tree, my body
actually curled in the split trunk, almost at peace, in the evening rain
almost able to feel
sap frothing and rising: Noah says this is
an error of depressives, identifying
with a tree, whereas the happy heart
wanders the garden like a falling leaf, a figure for
the part, not the whole.

A U Š R I N Ė

Šviečia saulė; dvikamienio beržo,
augančio greta pašto dėžutės, lapai raukšlėti, klostėti tarsi pelekai.
Po juo – tuščiaviduriai baltųjų narcizų stiebai, tamsūs
šiaurinės našlaitės lapai. Nojus sako,
kad depresyvieji nekenčia pavasario, disbalanso
tarp vidinio ir išorinio pasaulio. Mano atvejis –
kitas, taip, depresyvioji, bet vis dėlto aistringai
prisirišusi prie gyvo medžio, mano kūnas
susirangęs perskeltam kamieniui, beveik nurimęs vakaro lietuje,
beveik gali pajusti
putojančią, kylančią sulą: Nojus sako, kad tai
depresyviųjų klaida, tapatintis
su medžiu, kai laiminga širdis
plevena po sodą it krintantis lapas, it metafora
dalies, ne visumos.